

[Tove Lindbo Larsen]

(Kort bemærkning).

Karen Højte Jensen (KF):

Jeg skal sige til hr. Duetoft, at for mig er det vigtigt, at man debatterer et så kompliceret problem som dette på baggrund af de reelle forhold. Derfor er det selvfølgelig vigtigt, at vi nu også har fået denne redegørelse fra følgegruppen, så vi har flere tal og ord for, hvad der foregår de konkrete steder. Dermed har jeg naturligvis ikke sagt, at der ikke er langt flere end den enkelt-sag, som man kunne se at jeg måske hentydede til. Der er naturligvis masser af sager, man kan tage frem på samme måde. Derfor synes jeg, at det er godt, at ministeren på baggrund af den debat, som påviseligt kom i medierne på et tidspunkt, tog initiativ til at bede Sundhedsstyrelsens følgegruppe om at kigge amterne nærmere i kortene, og det er nyttigt for den videre debat.

Det får mig så til at sige til fru Tove Lindbo Larsen, at jeg også bestemt mener, at vi, hver gang vi har drøftet det her, har haft et grundlag, men det, jeg ligesom havde håbet på, var, at vi nu fik gjort dette helt færdigt med planrunden og havde fået materiale her den 1. juni, hvoraf der også vil fremgå en strategi for den videre udvikling.

Jeg forestiller mig faktisk ikke, at vi bliver færdige i dag, for jeg kan da forestille mig, at der, når vi får den endelige rapport, vil være basis for, at vi tager nye initiativer. Det var såmænd blot det, jeg mente at vi kunne have afventet for at få det hele med.

(Kort bemærkning).

Duetoft (CD):

Jeg skylder fru Karen Højte Jensen en undskyldning for, at jeg troede, at det måske var af ond vilje, at de synspunkter kom, men det var det bestemt ikke. Det var, fordi fru Karen Højte Jensen ikke har forstået, hvad denne debat går ud på, at fru Karen Højte Jensen kunne sige det, hun sagde før.

Det, det drejer sig om, og det, der har været målet med denne debat, har været at være nødhjælp. Det har været at tage et opgør med den holdning, som tidligere ministre havde under debatten den 1. november 1989 og igen under debatten i maj, nemlig at nu skulle planerne have lov til at løbe færdig, at nu skulle vi ikke gribe ind i noget, at nu skulle vi ikke forstyrre

planlægningen. Så kan vi andre sige: Jamen mens vore planer løber, sker der det og det. Og så kunne de daværende ministre og også sygehusudvalgsformændene i Frederiksborg Amt udtale: Nåh ja, når man omstiller, bliver der nu nok tabt nogle, men den pris må vi betale. Det er den holdning, vi i dag gør op med. Vi siger: Det er da rigtigt, at planlægningen skal løbe færdig, det er da rigtigt, at vi skal have rapporter, det er da rigtigt, at vi skal have vurderinger, men vi skal ikke acceptere i den periode, hvor vi laver det, at der er mange, der falder igennem systemet. Det er det, denne debat drejer sig om, fru Karen Højte Jensen. Fru Karen Højte Jensen skal få alle de rapporter og alle de statusrapporter og alle de følgegrupper, fru Karen Højte Jensen vil have. Vi andre vil bare helst ikke se på, at folk bliver udskrevet til noget af det morads, de faktisk bliver udskrevet til. Den menneskelige pris er for høj, så fru Karen Højte Jensen skal få al sin planlægning, hvis vi andre bare kan få lov til at forsøge at klare nogle af de akutte problemer, mens fru Karen Højte Jensen planlægger.

(Kort bemærkning).

Tove Lindbo Larsen (S):

For at undgå nogle misforståelser vil jeg da gerne understrege, at vi bestemt mener, at temarunderne skal fortsætte, og vi er da også meget lydhøre over for de resultater, de måtte bringe. Jeg ville bare understrege, at der allerede nu foreligger så meget, at vi på baggrund af den situation, vi befinder os i, har behov for at diskutere, selv om temarunderne ikke er fuldstændig afsluttet. Vi vil med megen interesse se på de meldinger, der kommer fra temarunderne, ingen tvivl om den sag.

Formanden:

Så vender vi tilbage til ordførerrækken.

Eva Kjer Hansen (V):

Egentlig synes jeg, at det er ganske positivt, at vi har denne debat i dag. Det er godt, at vi får snakket igennem, hvordan vi inden for de givne muligheder kan sikre psykiatriske patienter en god tilværelse. Vi har alle sammen et ansvar og en opgave i at sikre, at personer, der på den ene eller anden måde har det svært, er tyngt af sygdom eller ikke kan klare sig selv, tilbydes hjælp